

Nr 10.

Ankom till riksdagens kansli den 8 februari 1918 kl. 3 e. m.

Utlåtande, angående ersättning åt kassören vid riksbankens huvudkontor C. H. Kark för liden förlust i växlingskassa.

Med skrivelse den 10 nästlidna januari hava fullmäktige i riksbanken till bankoutskottet överlämnat framställning från kassören vid huvudkontoret C. H. Kark om ersättning för en av honom i tjänsten liden förlust å 4,500 kronor.

I sin berörda skrivelse hava fullmäktige för egen del anfört följande:

»Då det kunde verka slappande på kassörernas uppmärksamhet och ansvarskänsla i fullgörandet av deras tjänsteåligganden om genom felräkningar eller fel-expedieringar i kassorna uppkomna brister av bankens medel ersattes, äro fullmäktige av den meningen, att man i regel måste ställa sig avvisande mot framställningar av nu ifrågavarande slag, och endast om särskilt vägande skäl därtill äro för handen skänka dylik framställning understöd. Sådana skäl anse fullmäktige i detta fall föreligga.

Kark, som i över tjugu års tid varit i riksbankens tjänst, har städse visat sig vara en duglig och fullt pålitlig tjänsteman samt har med gott vitsord under olika tider handhaft kassörsgöromålen i bankens olika kassor. Vidare är den förlust på 4,500 kronor, för vilken Kark söker ersättning, icke den enda förlust han under året i sin omhänderhavda kassa lidit, ty därförutom förlorade han den 1 november 1917 1,000 kronor, och ej heller i detta fall har det kunnat utrönas på vad sätt bristen uppstått. Sistnämnda förlust togo alla för tjänsten anslagna misräkningspenningar i anspråk. Av själva avlöningen för Karks tjänstegrad, 4,800 kronor, har följaktligen så mycket förlorats, att blott 300 kronor för Kark återstått av hans årsinkomst.

I betraktande av alla dessa omständigheter samt trycket av den svåra dyrtid, varunder alla löntagare lida, vilja fullmäktige förorda, att Kark av riksbankens medel får hjälp till betäckande av den förlust han utöver misräkningspenningarnas belopp lidit, dock anse sig fullmäktige av ovan anförda principiella betänkligheter förhindrade att tillstyrka hela den summa, som begärts, och att någon del därav bör drabba Kark själv.

Fullmäktige få alltså hemställa, att utskottet ville hos riksdagen utverka medgivande till att $\frac{4}{5}$ av den förlust å 4,500 kronor, som Kark lidit, eller 3,600 kronor, måtte få till honom av riksbankens medel utbetalas.»

Karks till utskottet överlämnade, den 7 nästlidna januari dagtecknade skrivelse är av följande innehåll:

»Undertecknad, anställd i riksbankens tjänst vid huvudkontoret sedan år 1897 och ordinarie tjänsteman i andra graden sedan år 1914, har under sammanlagt 5 år vikarierat såsom kassör vid skilda tider och i var och en av bankens kassor samt har sedan den 1 januari 1917 tjänstgjort som ordinarie kassör i kassa för utväxling av guld, sedlar och silvermynt. I denna kassa, vars dagliga behållning är 18,000 kronor, uppstod den 2 juli 1917 en brist av 4,500 kronor. Bristen upptäcktes vid expeditionstidens slut och vid av mig företagen inventering, och trots ivriga efterforskningar med alla till buds stående medel har intet resultat uppnåtts som vägledning för att utröna på vad sätt bristen uppstått. Det felände beloppet har vid samma tidpunkt av mig ersatts av egna upplånade medel, och som det väl får anses, att den förlust, som sålunda vid utövande av min tjänst drabbat mig, står i väl stor disproportion till de löneförmåner, inberäknat missräkningspenningar, som jag av riksbanken åtnjuter, får jag härmed vördsamt hemställa, det bankoutskottet måtte hos riksdagen utverka bifall till, att denna min förlust måtte bli mig av riksbanken gottgjord. Till stöd för denna min anhållan får jag vördsamt anföra följande:

Fremst vägar jag framhålla, att jag har bakom mig över tjugu års väl vitsordad tjänstgöring inom de flesta av riksbankens avdelningar och har särskilt som kassör fått av förmän vitsord om skicklighet och raskhet, utan att min expedition varit präglad av nervositet. Bristen uppstod, som ovan är nämnt, den 2 juli, den första söckendagen på nya halvåret, en särskilt svår arbetsdag, krävande, synnerligast för en växlingskassör, oavbruten vaksamhet. Att en olycka, varom här är fråga, trots all önskvärd påpasslighet ändock kunnat inträffa, framstår för den med sådana göromål erfarne och förtrogne säkerligen icke som ett utslag av bristande nit och duglighet utan fastmera förknippad med ren otur. Även ber jag få framhålla, att jag vid ett annat tillfälle under samma år fått täcka en ganska avsevärd brist i min kassa.

Slutligen vägar jag uttala den förhoppningen, att bankoutskottet måtte med välvilja upptaga denna min skrivelse och behjärta densamma även med hänsyn till de synnerligen svåra tider, vi löntagare ha att genomleva. Den stora förlust, som drabbat mig, är givetvis mer än vanligt kännbar, då den så betydligt ökat den redan förut tunga bördan av ekonomiska bekymmer under denna långvariga och svåra kristid.»

Jämväl utskottet är av den uppfattningen, att endast i undantagsfall, då särskilt vägande skäl äro för handen, understöd bör skänkas åt framställningar av nu ifrågavarande slag. Äv den i ärendet förebragta utredningen framgår, att här föreligger ett dylikt undantagsfall, och torde omständigheterna hava varit sådana, att det måste anses vara billigt, att ersättning beredes Kark för hela den förlust han vid ifrågavarande tillfälle lidit.

Utskottet får alltså hemställa,

Utskottet.

att riksdagen må medgiva, att till kassören vid riksbankens huvudkontor C. H. Kark må av riksbankens medel utbetalas ett belopp av fyra tusen femhundra kronor såsom ersättning för ovan omförmälda av honom den 2 juli 1917 lidna förlust.

Stockholm den 8 februari 1918.

På bankoutskottets vägnar:

ERNST HEDENSTIERNA.

Vid detta ärendes slutbehandling hava närvarit:
av första kammaren: herrar *Hedenstierna, Hallin, Ekman, friherre Langenskiöld, Nilsson, Wickman, Jönsson och Schyller* samt
av andra kammaren: herrar *Kristensson, Gustafsson* i Örebro, *Carlson* i Herrljunga, *Berg* i Munkfors, *Borg, Sommelius, Bogren* och *Törnkvist*.

Reservation

av herr *Törnkvist*.
